

Nous actors polítics tres anys després del referèndum

written by Llorenç Prats | 11 de setembre de 2020

La centralitat de la vida política catalana no rau en la presó o en l'exili, com cada dia intenten uns i altres, amb certa mala intenció. Per sort, algunes noves propostes prenen força per deixar el discurs victimista en retirada i obrir una nova senda activa per refermar i concretar el mandat democràtic del Primer d'Octubre i poder fer, de forma natural, la independència de Catalunya des de les institucions.

Els espanyols a Catalunya i a fora del país amb molt poc esforç, només centrant-se en el que fan i diuen els presos polítics catalans o els que gosen parlar des de l'exili, han reconduït el debat públic català de recuperació nacional en un debat que ha estat i serà per sempre més, com a molt, el debat pels drets civils, aquí i arreu, com no podia ser d'una altra manera.

Per tant, ni de la presó ni de l'exili en sortirà cap opció més que la denúncia de la vulneració d'uns drets individuals, certament lloables i necessaris, que res tenen a veure amb la recuperació dels drets nacionals dels catalans, els quals només es poden fer valdre des de la perspectiva de l'acció política (col·lectiva).

La força espanyola, com qualsevol altra força que ha d'ordenar la vida pública, és la que prové d'instigar la por, i la millor caixa de ressonància a la mida d'Espanya són els presos polítics i els exiliats catalans, que dia sí dia també ens recorden amb tota mena de detalls que per tan poca cosa com manifestar-se fa tres anys que estan engarjolats o malvivint en altres latituds.

La dignitat nacional que tant prediquen uns i altres implica traslladar al poble molt més que confiança i templança, i

també, ja d'una vegada, en apartar-se per deixar que nous polítics o activistes maldin per conquerir les llibertats nacionals que ens han de donar protecció i seguretat. Qualsevol lluita necessita una moral de victòria i d'afirmació que en cap cas depèn d'assumir tantes i tantes mancances, sobretot quan es fa des d'una posició de feblesa total com és la que prové de la presó o de l'exili.

Els presos polítics i els exiliats viuen reactivament a tot el que els va passant, transmetent desconcert i desànim a la població catalana, la qual els hi ha atorgat un xec en blanc de tres anys llençat al pou de la història. La seva reacció sempre prové d'una nova decisió espanyola (normalment judicial) i per això, el seu discurs i missatge s'han convertit, ja a hores d'ara, en la principal eina d'espanyolització.

Per contra, els catalans clamen per la desconexió d'Espanya com la millor via per refer el camí cap a la independència i la construcció d'un nou estat dins d'Europa. La desconexió suposa tenir una agenda pròpia, uns debats interns vius i un imaginari social sempre emergent. Coses que ja existeixen entre molts catalans, per sort, i entre els que sorgeix una renovada energia. Hi ha nous actors socials i polítics que ja veuen clar el desgavell viscut fins ara i estan decidits a reaccionar per construir alternatives des de baix.

Algunes propostes disruptives i constructives sorgeixen de les entitats civils existents com Òmnium, ANC ..., però altres iniciatives com Primàries Catalunya (que va néixer a instàncies de l'ANC) i provinents de persones amb lideratge a les xarxes socials, ja són ben vives. Són nous nius d'esperança que, amb tots el respecte humà pels represaliats i la més ferma solidaritat, busquen una sortida natural a les ànsies dels catalans.

El nucli fonamental de totes aquestes noves i fortes propostes exigeixen de deixar d'acusar l'Estat espanyol o Espanya, tot

assumint que un nou estat català tampoc seria perfecte. Acusar constantment l'Estat espanyol, la seva monarquia, els seus jutges, els seus sistemes de poder i, en definitiva, la seva democràcia... és posar en el centre del debat polític i social català la seva suposada força quan el que convé és posar la força i la voluntat dels catalans en el centre de tot el que vivim i sentim. Ignorant i desconnectant d'una impossible i inviable reforma espanyola des de Catalunya o feta per catalans.

És estratègicament necessari considerar Espanya i l'Estat espanyol com una democràcia europea que respecta i reconeix els drets humans, en especial el dret a l'autodeterminació. Estigmatitzar els espanyols com a feixistes, per defecte, com tan sovint passa, tanca totes les opcions perquè amb l'aplicació del mandat del Primer d'Octubre, aixecant la suspensió de la declaració d'independència, hi hagi un respecte mínim a les decisions i a la voluntat dels catalans.